

ಸರಳತೆ

* ಮಗುವಿನಂಥ ವಿಶ್ವಾಸ ಬೇಕು. ಮಗು ತಾಯನ್ನು ನೋಡಲು ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದೋ, ಆ ರೀತಿಯಾದ ವ್ಯಾಕುಲತೆ ಬೇಕು. ಅಂಥಾ ವ್ಯಾಕುಲತೆ ಉಂಟಾಯಿತು ಎಂದರೆ ಅರುಣೋದಯವಾದ ಹಾಗೆಯೇ. ಅರುಣೋದಯವಾದನಂತರಸೂರ್ಯೋದಯ ವಾಗಲೇಬೇಕು. ಅಂಥ ವ್ಯಾಕುಲತೆಯುಂಟಾದ ಒಡನೆಯೇ ಭಗವಂತನ ದರ್ಶನ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ.

* ಜಟಿಲ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಒಬ್ಬ ಬಾಲಕನ ಕಥೆ ಇದೆ, ಕೇಳು. ಆ ಬಾಲಕ ಒಂದು ಕಾಡಿನ ಮೂಲಕ ಹಾದು ತನ್ನ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಕಾಡುದಾರಿ ಆತನಿಗೆ ಬಹಳ ಹೆದರಿಕೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಹುಡುಗ ತನ್ನ ಭಯ ವನ್ನು ಒಂದು ದಿನ ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದ. ಆಕೆ ಹೇಳಿದಳು: 'ನೀನೇಕೆ ಭಯಪಡಬೇಕು? ಮಧುಸೂದನನನ್ನು ಕರೆ.' ಆ ಬಾಲಕ ಆಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ: 'ಅಮ್ಮಾ, ಮಧುಸೂದನ ಯಾರು?' ತಾಯಿ ಹೇಳಿದಳು: 'ಆತ ನಿನ್ನ ಅಣ್ಣ.' ಈ ಮಾತುಕತೆಯಾದ ಬಳಿಕ ಒಂದು ದಿನ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ಆ ಬಾಲಕ ಕೂಗಲಾರಂಭಿಸಿದ: 'ಅಣ್ಣಾ, ಮಧುಸೂದನಾ!' ಎಲ್ಲಿ, ಮಧುಸೂದನನೂ ಇಲ್ಲ, ಅಣ್ಣನೂ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ಆ ಬಾಲಕ ಅಳುತ್ತಾ ತಾರಸ್ವರದಿಂದ ಕೂಗ ಲಾರಂಭಿಸಿದ: 'ಎಲ್ಲಿದ್ದೀಯೋ ಅಣ್ಣಾ, ಮಧುಸೂದನಾ? ಬೇಗ ಬಾರೋ. ನನಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಕಣೋ!' ಭಗವಂತನಿಗೆ ಆಗ ಸುಮ್ಮನಿರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆತ ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದ: 'ನೋಡೋ, ನಾನಿಲ್ಲೇ ಇದ್ದೇನೆ. ನೀನೇಕೆ ಭಯಪಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೋ.' ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ಕಾಡಿನ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಶಾಲೆಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿ ಸಿದ. ಆತನಿಂದ ಬೀಳ್ಕೊಂಡಾಗ ಭಗವಂತ ಆ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಹೇಳಿದ: 'ನೀನು ಕರೆದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಬಂದುಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಹೆದರಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಡ.' ಬಾಲಕನ ಇಂಥ ವಿಶ್ವಾಸ, ವ್ಯಾಕುಲತೆ ಬೇಕು.

* ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರ ದೊರೆಯಿತು ಎಂದರೆ ಮಗುವಿನ ಸ್ವಭಾವ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಯಾರು ಯಾರ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡು ತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಅವರ ಸತ್ತ್ವ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ಭಗವಂತನ ಸ್ವಭಾವ ಮಗುವಿನ ಹಾಗೆ. ಮಗು ಆಟದ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿ, ಮತ್ತೆ ಅದನ್ನು ತುಳಿದು ಹಾಕುವಂತೆ ಭಗವಂತನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ಥಿತಿ ಪ್ರಳಯಗಳ ಸಂಬಂಧ ವಾಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಮಗು ಯಾವ ರೀತಿಯಾಗಿ ಯಾವ ಗುಣಕ್ಕೂ ಕಟ್ಟುಬಿದ್ದಿಲ್ಲವೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಭಗವಂತ ಸತ್ತ್ವ ರಜಸ್ತಮೋಗುಣಗಳಿಗೆ ಅತೀತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮಕ್ಕಳ ಸ್ವಭಾವ ತಮಗೆ ಬರಲೆಂದು ಪರಮಹಂಸರಾದವರು ತಮ್ಮೊ ಡನೆ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ.

* ಯಾವಾಗ ಸರಿಯಾದ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗು ವುದೋ ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ವಸ್ತುಗಳು ಚೈತನ್ಯಮಯವಾಗಿ ತೋರುತ್ತವೆ. ನಾನು ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಆಗಾಗ ನನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮಗ ಶಿವನೊಡನೆ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದೆ. ಶಿವು ಅತ್ಯಂತ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗ - ನಾಲ್ಕೋ ಐದೋ ವರ್ಷ ಇರಬೇಕು. ಒಂದು ದಿನ ಮುಗಿಲು ಗುಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಕಾಶ ಮಿಂಚು ತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಶಿವು ಹೇಳಿದ: 'ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ, ನೋಡಲ್ಲಿ! ಯಾರೊ ಬೆಂಕಿಕಡ್ಡಿ ಗೀಚೋದ!' ಎಂದು. ಒಂದು ದಿವಸ ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ಒಬ್ಬನೆ ಹಸುರುಚಿಟ್ಟಿ ಹಿಡಿ ಯಲು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಮರದ ಎಲೆಗಳು ಅಲ್ಲಾಡಿದುವು. ಆಗ ಅವನು ಎಲೆಗಳಿಗೆ ಹೇಳಿದ: 'ಚುಪ್ ಚುಪ್! ನಾನು ಚಿಟ್ಟಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು. ಇನ್ನೂ ಬಾಲಕ, ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಚೈತನ್ಯಮಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ! ಸರಳ ವಿಶ್ವಾಸ, ಹಸುಳೆಯ ವಿಶ್ವಾಸ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಭಗವಂತನನ್ನು ಪಡೆಯ ಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

* ಮನುಷ್ಯ ಉದಾರಿ, ಸರಳ ಆಗದಿದ್ದರೆ, ಭಗವಂತನ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯಲಾರ. ಕಪಟಗಳಿಗೆ ಆತ ಬಹಳ ದೂರ.

* ಘೋಷ್ಪಾದ ವೈಷ್ಣವರು ಭಗವಂತನನ್ನು 'ಸಹಜ' ಅಂದರೆ 'ಸರಳ' ಅಂತ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: ಮನುಷ್ಯ ಸರಳನಾಗದ ಹೊರತು ಸರಳನನ್ನು ಅರಿಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು.

* ಭಗವಂತನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಭಾವವನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕು - ಸಖೀಭಾವವನ್ನೋ, ದಾಸೀ ಭಾವವನ್ನೋ, ಸಂತಾನ ಭಾವವನ್ನೋ ಅಥವಾ ವೀರಭಾವವನ್ನೋ. ನನ್ನದು ಸಂತಾನಭಾವ. ಈ ಭಾವವನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ಮಾಯಾದೇವಿ ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟುನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ - ಲಜ್ಜೆಪಟ್ಟುಕೊಂಡು.

* ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಒಬ್ಬಳು ಮಗಳಿದ್ದಳು. ಬಹಳ ಚಿಕ್ಕವಳಿರುವಾಗಲೆ ಆಕೆ ವಿಧವೆಯಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಆಕೆ ಪತಿಯನ್ನು ಅರಿತವಳೇ ಅಲ್ಲ; ತನ್ನ ಜೊತೆಗಾತಿಯರ ಪತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಒಂದು ದಿನ ಆಕೆ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದಳು: 'ಅಪ್ಪ, ನನ್ನ ಪತಿ ಎಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ?' ಆಕೆಯ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ: 'ಗೋವಿಂದನೇ ನಿನ್ನ ಪತಿ. ಕರೆ, ಬರುತ್ತಾನೆ.' ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಠಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತ ಆಳಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. 'ಓ ಗೋವಿಂದ, ದಯವಿಟ್ಟು ಬಾ! ಕೃಪೆಯಿಟ್ಟು ನಿನ್ನ ದರ್ಶನಕೊಡು! ನೀನು ಏಕೆ ಬರುತ್ತಿಲ್ಲ ಹೇಳು?' ಆ ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿಯ ಹೃದಯವಿದ್ರಾವಕ ಅಳುವನ್ನು ನೋಡಿ ಆಕೆಗೆ ಭಗವಂತ ದರ್ಶನ ಕೊಡದೆ ಇರಲಾಗ ಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಗೆ ದರ್ಶನವಿತ್ತ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ವಚನವೇದದಿಂದ

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ನಾಢಿ ಗುರುವಿವೇಕಾನಂದಢ್ನು

ಆಂಗ್ಲಢೂಲ: ಸ್ವಾಮಿ ಚೇತನಾನಂದ

ಅನು: ಢಾತಾ ತ್ಯಾಗಢಯೀ

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಢಹಾಚೇತನವು ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜೀವಿಗಲಿಗೆ ಗುರುರೂಪದಲ್ಲಿ ಬೆಳಕನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ. ಗುರುಗೀತೆಯ ಸ್ತೋತ್ರವೊಂದರ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಾಣುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನಲ್ಲಿ ಢಾಡಲಾಗಿದೆ. ರಾಢಕೃಷ್ಣ ಢಹಾಸಂಘದ ಆಂಗ್ಲ ಢಾಸಪತ್ರಿಕೆ 'Vedanta Kesari' ಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾದ ಈ ಲೇಖನದ ಪ್ರಢುಖ ಭಾಗಗಲನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ತಂದಿರುವ ಅನುವಾದಕರು ಚಳ್ಳಕೆರೆ ಶ್ರೀಶಾರದಾಶ್ರಢದ ಢುಖ್ಯಸ್ಥರು. ಇವರು ಉತ್ತಢ ವಾಗ್ಗಿಗಲು ಹಾಗೂ ಬರಹಗಾರರು. ಇವರ ಅನೇಕ ಲೇಖನಗಲು ಈಗಾಗಲೇ ಈ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.

**ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ದೇಶಕಾಲಾತೀತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ
ಢತ್ತು ಸಂದೇಶ**

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಅದೊಂದು ಅದ್ಭುತ. ಅವರ ಧೀರ ಆಕರ್ಷಕ ಭಾವಚಿತ್ರಗಲನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ, ಅವರ ಶಕ್ತಿಪೂರ್ಣ ಢಾತುಗಲನ್ನು ಆಲಿಸಿದಾಗ, ಅವರು ತಢ್ನು ಅಲ್ಪಾಯುಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಾಧಿಸಿದ ಅದ್ಭುತವನ್ನು ಕಂಡು ಬೆರಗಾಗದಿರಲಾರವು. ಅವರು ೧೫೦ ವರ್ಷಗಲ ಹಿಂದೆ ಕೇವಲ ೩೯ ವರ್ಷ ೫ ತಿಂಗಳು ೨೪ ದಿನಗಲ ಬದುಕಿದ್ದರೂ, ಅವರ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕಾರ್ಯವೆಂಬುದು ನಡೆದುದು ಕೇವಲ ಕೊನೆಯ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಲಲ್ಲಿ. ಅವರು ಒಂದೆಡೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, “ಢುಂದಿನ ೧೫೦೦ ವರ್ಷಗಲಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ಸಂದೇಶವನ್ನು ನಾನು ನೀಡಿದ್ದೇನೆ.” ಅವರು ಅಪರೂಪದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ತಢ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, “ನಾನು ಎಷ್ಟೋ ಶತಢಾನಗಲ ನಂತರ ಜನಿಸಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಯಂತೆ ನನಗೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ.”

ಸೋದರಿ ಕ್ರಿಸ್ತೀನಾ ಬರೆಯುವಂತೆ, ಸ್ವಾಮೀಜಿ 'ancient but not aged' - ಪ್ರಾಚೀನ ಆದರೆ ಯೌವನಭರಿತ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಅವರು ವಯೋಢಾನಕ್ಕೆ ಅತೀತರು; ಸನಾತನವಾದ ಶಾಶ್ವತ ಜ್ಞಾನದ ಗಣಿ. ಕೆಲವೊಢ್ನು ಸ್ವಾಮೀಜಿ, “ನನಗೆ ೩೦೦ ವರ್ಷ ಆದಂತೆ ಅನ್ನಿಸುತ್ತದೆ” ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ವೇದಾಂತದ ಪ್ರಕಾರ ಬ್ರಹ್ಮವನ್ನು ಅರಿತವನು ಬ್ರಹ್ಮವೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ದೇಶ ಕಾಲ ನಿಢಿತ್ತಗಲನ್ನು ಢೀರಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಭೂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರು, ವರ್ತಢಾನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ, ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಂದೆಂದೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಢುಗೆ ಢಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡದಿದ್ದರೂ, ನಢ್ನು ಆತ್ಢಕ್ಕೆ, ಢನಸ್ಸು-ಬುದ್ಧಿಗಲಿಗೆ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿದವರು. ಅವರು ನಢ್ನು ಬುದ್ಧಿ-ಢನದೊಳಗಿನ ಅಜ್ಞಾನದ ಅಂಧಕಾರವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿ ವಿವೇಕಜ್ಯೋತಿಯನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿದ ಗುರು. ಒಂದು ದೀಪ ತನ್ನ ಬೆಳಕನ್ನು ಒಂದಿನಿತೂ ಕಡಿಢೆಯಾಗಿಸದೆ ಸಾವಿರ ಸಾವಿರ ದೀಪಗಲನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುವಂತೆ, ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಢ್ನು ಶಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಆದರ್ಶದ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಸಢಸ್ತ ಢಾನವತೆಗೆ ಹೊತ್ತಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ೧೮೯೫ರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದರಿಗೆ ಹೀಗೆ ಬರೆದರು:

“ತಾಯಿಯ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಇಂದು ನೂರು ಸಾವಿರ ಜನರಿಗೆ ಸರಿಸಢುನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಢತ್ತು ಢುಂದೆ ಎರಡು ಢಿಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಸರಿಸಢಾನವಾಗಲಿದ್ದೇನೆ.” ಇಂದು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ವಿಶ್ವದಾದ್ಯಂತ ಢಿಲಿಯ ಢಿಲಿಯ ಜನಗಲ ಬುದ್ಧಿ-ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ಢಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ದೈವೀರೂಪ

ಭಗವಂತ ಸತ್ಯ, ಶಿವ, ಸುಂದರ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನೋಡಲು ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದರು. ಸುಂದರವಾದುದನ್ನು ಆದರಿಸುವುದು, ಮೆಚ್ಚುವುದು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸ್ವಭಾವ ಸಹಜ. ನಾವು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಯವರ ಸ್ಮೃತಿಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ಓದಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅವರ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು, ಅದರಲ್ಲೂ ಅವರ ವಿಶಾಲ ಕಮಲ ನಯನಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಶ್ರೀರಾಮ ಕೃಷ್ಣರು ನರೇಂದ್ರನಿಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು, “ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳು ನೀನು ಒಣ ಜ್ವಾನಿಯಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಭಕ್ತ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾರುತ್ತವೆ.” ಬಾಹ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಮಾಯಾತೀತ ಸಂನ್ಯಾಸಿವರರಾಗಿದ್ದರು, ಆದರೆ ಅವರದು ಕೋಟಿ ತಾಯಂದಿರ ಹೃದಯ. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆರಾತ್ರಿಕ ಸ್ತೋತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ, “ಜ್ಞಾನಾಂಜನ ವಿಮಲ ನಯನ ವೀಕ್ಷಣೇ ಮೋಹ ಜಾಯ” - ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ - ಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಅಂಜನದಿಂದ ವಿಮಲವಾದ ನಯನಗಳು; ವೀಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಿಂದ ನಮ್ಮ ಮೋಹವನ್ನು ನಾಶ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ನಾವು ಮೋಹ, ದುರ್ಬಲತೆ ಮತ್ತು ಅಪವಿತ್ರತೆಗಳಿಂದ ಪಾರಾಗುತ್ತೇವೆ.

ಭಗವಂತನನ್ನು ಸದಾ ಧ್ಯಾನಿಸುವವರು ಅಥವಾ ಮಹಾತ್ಮರ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವರು ಶಾಂತ ಮುಖಮುದ್ರೆ ಹಾಗೂ ಉಜ್ವಲ ನೇತ್ರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ದುಷ್ಟಚಿಂತನೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿ ದವರ ಮುಖ ಬಾಡಿರುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕಳಾಹೀನವಾಗಿರು ತ್ತವೆ. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರನ್ನು ಕುರಿತು ತಮ್ಮ ಸ್ಮೃತಿಚಿತ್ರದಲ್ಲಿ ಲಿಲಿಯನ್ ಮೊಂಟೆಗೊಮೇರಿ ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ, “ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ವಿಶಾಲ, ಅತಿಸುಂದರ ಹಾಗೂ ಅಂತರ್ಮುಖ - ಅದು ನಮ್ಮ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊಸದು. ಅವು ಸ್ವಲ್ಪ ಉಬ್ಬಿ ಕೊಂಡಿದ್ದವು - ಹಾಗೆಂದು ಅವು ಅವರ ಮುಖವರ್ಚೆಗೆ ವಿರುದ್ಧ ವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಸಹಜ ಗಾತ್ರದ್ದೇ ಆಗಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಒಳಮುಖವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ವಿಶೇಷ.”

೧೯೬೩ರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಜನ್ಮಶತಮಾನೋತ್ಸವ ವರ್ಷ ದಲ್ಲಿ, ಅದ್ವೈತ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಬ್ಬ ಹಿರಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದೆ. ಅವನು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ೭೧ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಗೋಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ತೂಗುಹಾಕಿದ್ದನು. ಅವನು ನನಗೆ ಹೇಳಿದನು, “ನನಗೆ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡಲು ಬರದು. ನಾನು ಪ್ರತಿ ಯೊಂದು ಭಾವಚಿತ್ರದ ಮುಂದೆ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳು ತ್ತೇನೆ. ಹೀಗೆ ನಾನು ಪ್ರತಿದಿನ ೭೧ ನಿಮಿಷ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.” ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ನಿಜವಾದ ಭಕ್ತ ಅವನು!

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಮಾನವೀಯತೆ

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವರ್ಷ, ಆರು ತಿಂಗಳು, ೨೬ ದಿನಗಳು ವಾಸಿಸಿದ್ದರು. ಅವರ ಅಂತಿಮ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಉದ್ಯಾನದ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಪ್ರಿಯವಾಗಿತ್ತು. ರೋಮೆ

ರೋಲಾ ಆ ದಿನಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ, “ಶಾಕುಂತಲದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಋಷಿಗಳ ಹಾಗೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಿಯ ಸಾಕುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಂದ ಸುತ್ತಿವರಿದಿದ್ದರು - ನಾಯಿ ಬಾಷಾ, ಹಂಸಿ ಆಡು, ಅದರ ಮರಿ ಮಾತ್ಸ. ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಗಂಟೆಗಳನ್ನು ಬಿಗಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಾತ್ಸವಿನ ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ಓಡಾಡುತ್ತ ಅವರೂ ಮಗುವಿನಂತೆ ಆಟವಾಡು ತ್ತಿದ್ದರು. ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಬಾತುಕೋಳಿಗಳು ಮತ್ತು ಹಸುಗಳು ಬೇರೆ.” ಅವರು ತಮ್ಮ ಸುಂದರ, ಘನಗಂಭೀರ, ಆಳವಾದ ಧ್ವನಿ ಯಲ್ಲಿ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತ ಅವುಗಳೊಡನೆ ಒಡನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸ್ವಾಮಿ ನಿರ್ಲೇಪಾನಂದಜಿಯವರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಕಾಲೇಜು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಬಲರಾಮ ಬೋಸನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಪಾದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾನೆ, “ಸ್ವಾಮೀಜಿ, ತಮ್ಮ ನರಮಂಡಲಗಳು ಎಷ್ಟು ಸುಂದರವಾಗಿವೆ!” ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಮ್ಮ ರಾಗಿಯೇ ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಾರೆ, “ಹೌದು, ಅದು ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.” ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಸೌಂದರ್ಯದ ಮೂರ್ತರೂಪ. ಅವರ ರೂಪ, ಗುಣ, ಮಾತುಕತೆ, ಉಪನ್ಯಾಸಗಳು, ಭಜನೆ, ಅವರ ವಾದ್ಯ ನುಡಿಸುವಿಕೆ, ಅವರ ಚಲನವಲನ, ಕಾರ್ಯ, ನಗು, ಕಂಬನಿಗಳು, ಪರದುಃಖ ಕಾತರತೆ, ಧ್ಯಾನ - ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಅತಿ ಸುಂದರ. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವ ರಿಗೆ ಸೇರಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಅತಿ ಸುಂದರ - ಅವರ ಬೈಗುಳ, ಗದರಿಸುವಿಕೆಗಳೂ ಕೂಡ!

“ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾವತ್ತಾದರೂ ಗದರಿಸಿದ್ದರೇನು?” ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ಅಶೋಕಾನಂದಜಿಯವರು ಶ್ರೀಮತಿ ಆಲಿಸ್ ಹ್ಯಾನ್ಸ್‌ಬ್ರೋ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು, “ಓ, ಹೌದು; ಆಗಾಗ. ಅವರು ಯಾವಾಗಲೂ ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಸಲ ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು” ಎಂದಳು. “ನನ್ನೊಡನೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ತಾಯಿ ಮೂರ್ಖರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ” ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, “ನಿಮ್ಮಂತಹ ಮಂಕುದಿಣ್ಣೆಗಳ ಜೊತೆ ನಾನು ಒಡನಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ನಾನು ಯಾವತ್ತೂ ಕ್ಷಮೆ ಯಾಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಅವರೇ ಹೇಳಿದ್ದರೂ, ಆಮೇಲೆ ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದರು, ಮತ್ತು ಬೆಣ್ಣೆಯೂ ಕರಗುವಂತೆ ಬಹಳ ಮೃದುವಾದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ, “ನೀನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇದು ತಾವು ಗದರಿಸಿದುದನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, “ನಾನು ಯಾರನ್ನು ಅಧಿಕವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆಯೋ ಅವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು ಬಯ್ಯುತ್ತೇನೆ.”

ಗುರುಗೀತೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ:

ಧ್ಯಾನಮೂಲಂ ಗುರೋರ್ಮಾರ್ತಿಃ ಪೂಜಾಮೂಲಂ ಗುರೋಃಪದಂ |
ಮಂತ್ರಮೂಲಂ ಗುರೋರ್ವಾಕ್ಯಂ ಮೋಕ್ಷಮೂಲಂ ಗುರೋಃಕೃಪಾ ||

‘ಗುರುವಿನ ರೂಪವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸು. ಗುರುವಿನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸು. ಗುರುವಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮಂತ್ರವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸು.

ವಿವೇಕಪ್ರಭ

ಗುರುವಿನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಮೋಕ್ಷ.' ಈಗ ನಾವು ಶ್ರೇಷ್ಠ ಗುರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಜೀವನ, ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಈ ಶ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸಲು ನೋಡೋಣ.

ಧ್ಯಾನಮೂಲಂ ಗುರೋರ್ಮಾರ್ತಿಃ

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ನಿತ್ಯ ಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗ್ನರಾದ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತಮ್ಮ ಅವತಾರೋದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ತಮ್ಮ ಭಕ್ತರಿಗೆ, “ನರೇಂದ್ರ ಪ್ರಾಚೀನ ಋಷಿ. ನರ-ನಾರಾಯಣನ ಅವತಾರ. ಅವನು ಧ್ಯಾನಸಿದ್ಧ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಧ್ಯಾನ ಪರರಾದ್ದರಿಂದ ನಾವೂ ಅವರನ್ನು ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ನಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಜೀವಂತವಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಮಹಾಸಮಾಧಿಯಾಗಿ ೧೫ ವರ್ಷಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಹಿಮಾಲಯದ ಏಕಾಂತ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ, ಮಾಯಾವತಿ ಆದ್ವೈತ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಚಾರ್ಲೆಟ್ ಸೇವಿಯರ್ ತಮ್ಮ ಗುರುದೇವನ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ಸಲ ಜೋಸೆ ಫಿನ್ ಮೆಕ್‌ಲಾಡ್ ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದಳು, “ನಿನಗೆ ಬೇಸರವಾಗುವು ದಿಲ್ಲವೇ?” ಶ್ರೀಮತಿ ಸೇವಿಯರ್ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ನಾನು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಯವರನ್ನು ಸದಾಕಾಲ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ.” ಇನ್ನೊಂದು ಸಂದರ್ಭ ದಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಬ್ಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ನಾನು ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಯವರ ಹೆಸರನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತೇನೆ.” ಇದು ನಿಜವಾದ ಗುರು ಭಕ್ತಿ. ನಾವು ಯಾರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅವರು ನಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ನೆಲಸುತ್ತಾರೆ.

ನಾವು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರನ್ನು ಚರ್ಮಚಕ್ಷುಗಳಿಂದ ನೋಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅವರ ೯೫ ಭಾವಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಅವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೇಗಿದ್ದಿರಬಹುದು ಎಂದು ನಮಗೆ ಕುತೂಹಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷದರ್ಶಿಗಳ ಮಾತುಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ:

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ರೂಪ ಹೇಗಿತ್ತು ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ಶಾರದಾ ನಂದಜಿಯವರನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವರು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಮೌನ ತಾಳಿದರು. ಬಳಿಕ ಉದ್ಗರಿಸಿದರು, “ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಆಕರ್ಷಕ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ವರ್ಣಿಸಲಿ? ನಾನು ಇಷ್ಟನ್ನೇ ಹೇಳಬಲ್ಲೆ, ನಮಃ ಪಂಕಜನೇತ್ರಾಯ.” ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು, “ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಒಮ್ಮೆ ಬಲರಾಮ ಬೋಸ್‌ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಗ, ಅವರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಅರ್ಧ ಮುಚ್ಚಿದ್ದವು. ಅವರ ಕಣ್ಣುರೇಪೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಒಂದುಗೂಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಶಿವನ ಧ್ಯಾನನಿಮೀಲಿತ ನೇತ್ರಗಳು.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ತಮ್ಮ ಮಹೇಂದ್ರನಾಥ ದತ್ತ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ, “ಒಮ್ಮೆ ಬಾಗ್‌ಬಜಾರಿನ ಗಿರೀಶ ಘೋಷನ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಒಬ್ಬ ಜ್ಯೋತಿಷಿ ನರೇಂದ್ರನ ಬಲಪಾದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ‘ಈ ಯುವಕನ

ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಶಂಖ, ಚಕ್ರ, ವಜ್ರ ಮತ್ತು ಪದ್ಮಗಳು ಇವೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪಾದಗಳಲ್ಲಿ ಇವು ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸುತ್ತಾನೆ. ನರೇಂದ್ರನ ಪಾದಗಳು ಪೂರ್ಣ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದವು. ಅವು ಉದ್ದವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ; ಅವರ ನೀಳವಾದ ಬೆರಳುಗಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಉಗುರುಗಳು ಸ್ವಲ್ಪ ಉಬ್ಬಿಕೊಂಡು ರಕ್ತವರ್ಣದವಾಗಿದ್ದವು. ಅವು ಅವರ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿನ ದೃಢನಿರ್ಧಾರವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವರ ನಡಿಗೆ ಮತ್ತು ಚಲನವಲನಗಳು ವೇಗವಾಗಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ನಿಧಾನವಾಗಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಆಳವಾದ ಚಿಂತನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದಾಗ ರಾಜಕುಮಾರನ ನಡಿಗೆ ಅವರದಾಗಿತ್ತು. ಅವರು ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾಡುವಾಗ ಅವರ ಘನಚಿಂತನೆಗಳು ಅವರ ಮುಖಮುದ್ರೆ, ಕೈಗಳು ಮತ್ತು ಬೆರಳುಗಳ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಮೆರಿಕದ ಜನ ಅವರನ್ನು orator by divine right – ‘ಭಗವಂತನ ಆದೇಶವನ್ನು ಪಡೆದ ದೈವದತ್ತ ವಾಗ್ಮಿ’ ಎಂದು ಕರೆದರು.

ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾ ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ, “ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಮಂಗೋಲಿಯನ್ ಜಾ ಎಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವ ದವಡೆಗಳ ಕುರಿತು ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನವರು ಕಾರ್ಯಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರದ ಸೂಚಕವೆಂದು ಬಗೆದಿದ್ದರು.” ಅವಳು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾಳೆ, “ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಜಪಾನಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿದವ

ರೆಲ್ಲರೂ ಬುದ್ಧನೊಂದಿಗೆ ಅವರ ಸಾಧ್ಯತೆವನ್ನು ಕಂಡು ಆಕರ್ಷಿತ ರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು ಎಂದು ಶ್ರೀ ಟಾಟಾ ನನಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು.”

ಅವರು ಹುಟ್ಟು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿದ್ದರು. ಅವರ ರಾಜ ಗಾಂಭೀರ್ಯಕ್ಕೆ ಗೌರವ ಕೊಡದಿರಲು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬೆಟ್ಟ ಲಿಗಟ್ ಬರೆಯುತ್ತಾಳೆ, “ನಾನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಗಮನಾರ್ಹ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಭೇಟಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಒಬ್ಬ ಜರ್ಮನಿಯ ಕೈಸರ್, ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು.”

ಈ ಸಾಕ್ಷಿಗಳು ನಮಗೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ರೂಪವನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಲು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತವೆ. ನಾವು ನಮ್ಮ ಧ್ಯಾನವನ್ನು ರೂಪಕೃಷ್ಣ ಪರಿಮಿತಗೊಳಿಸಬಾರದು; ನಾವು ಅವರ ಜೀವನ ಸಂದೇಶಗಳನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿದಷ್ಟೂ ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಅಂತಃಪ್ರಜ್ಞೆ ಜಾಗೃತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪೂಜಾಮೂಲಂ ಗುರೋಃಪದಂ

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು, ಗುರುವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಾಧು ಸಂತರನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು ಪದ್ಧತಿ. ಭಾರತೀಯರು ಧರ್ಮಗುರುಗಳನ್ನು ಪರಮಾದರದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ೧೯೦೦ರಲ್ಲಿ ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾದ ಪಸಾಡೆನದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಮ್ಮ ‘Budhistic India’ ಉಪನ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಭಾರತೀಯರು ಒಬ್ಬ ಸಂತನನ್ನು ಪೂಜಿಸಲು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಇನ್ನಷ್ಟು ವರ್ಷ ಬದುಕಿದರೆ, ನಾನು ನಮ್ಮ ಜನರಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವುದನ್ನು ನೀವು ನೋಡಲಿದ್ದೀರಿ. ನೀವು ಅವರಿಗೆ ಏನನ್ನಾದರೂ ಬೋಧಿಸಲು ಹೋದರೆ, ನೀವು ತೀರಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ನೀವು ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವಿರಿ.” ೧೯೦೦ರಲ್ಲಿ ಸಾನ್‌ಫ್ರಾನ್ಸಿಸ್ಕೋದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹ್ಯಾನ್ಸ್‌ಬ್ರೋಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ನಾನು ತೀರಿಕೊಂಡ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ದೇವರೆಂದು ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತ್ತೇನೆ.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಮಾತುಗಳು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಸತ್ಯವಾದವು. ಅದು ೧೮೯೮ರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠವು ನೀಲಾಂಬರ ಬಾಬುವಿನ ತೋಟದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯಗತವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಶರಚಂದ್ರ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರನ್ನು - ತನ್ನ ಗುರುವನ್ನು, ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಶಿವನೆಂದು ಪುಷ್ಪಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿದನು. ಪೂಜೆ ಮುಗಿದ ತರುವಾಯ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ, “ನೀನೇನೋ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಆದರೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪೂಜಾತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಇರಿಸಿದುದಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರೇಮಾನಂದರು ನಿನ್ನನ್ನು ಗದರಿಸಲಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವುದರೊಳಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರೇಮಾನಂದರು ಬಂದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಅವರಿಗೆ, “ನೋಡು, ಇವನು ಏನು ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟ! ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪೂಜಾಪರಿಕರಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದರು. ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರೇಮಾನಂದರು ನಕ್ಕು, “ಸರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನೀನು ಮತ್ತು ರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಬೇರೆಯೇ?” ಎಂದರು.

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಶಿಷ್ಯ ಸ್ವಾಮಿ ಅಚಲಾನಂದರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: ಒಂದು ದಿನ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಂದಿರದ ಕೆಳಗಿನ

ವರಾಂಡದಲ್ಲಿ ಗಂಭೀರ ಭಾವದಿಂದ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮಿ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದರು ಅವರೊಡನೆ ಇದ್ದರು. ನಾನು ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ನಡೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ, “ಕೆಲವು ಹೂಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಹೂಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದೆನು. ಅವರು, “ಈ ಹೂಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಅರ್ಪಿಸು. ಪ್ರತಿದಿನ ನನಗೆ ಪೂಜೆ ಮಾಡು” ಎಂದರು. ಮತ್ತೆ ಹೇಳಿದರು, “ಹೋಗು, ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಹೂಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.” ನಾನು ಹೂವುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಾಗ, “ಈಗ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಠದ ಅಧ್ಯಕ್ಷನನ್ನು ಪೂಜಿಸು. ಗುರು ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಒಂದೇ ಎಂಬುದನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಧ್ಯಕ್ಷನನ್ನು ಪ್ರತಿ ದಿನ ಪೂಜೆ ಮಾಡು” ಎಂದರು.

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದರು. ಸ್ವಾಮಿ ಅಚಲಾನಂದರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಒಂದು ಸಲ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಮಿ ಪ್ರೇಮಾನಂದರು ಪೂಜೆ ಮಾಡಲು ಹೋದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರೂ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರು ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತಮಗೆ ತಾವೇ ಪೂಜೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವರು ರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಹಲವು ಸಲ ಪುಷ್ಪಾಂಜಲಿಯನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದರು. ಬಳಿಕ ತಮ್ಮ ಶಿರಕ್ಕೆ ಹೂವುಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸತೊಡಗಿದರು. ಅನಂತರ ಗಾಢ ಧ್ಯಾನಸ್ಥರಾದರು. ಅವರು ಪೂಜಾಗೃಹದಿಂದ ಹೊರಬರುವಾಗ ಅವರ ಮುಖ ಭಕ್ತಿಭಾವದಿಂದ ದೀಪ್ತವಾಗಿತ್ತು. ನಾವೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಶಿರಬಾಗಿದೆವು.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಪೂಜೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಧ್ಯಾನ ಅವರ ಪಾಲಿನ ಪೂಜೆಯಾಗಿತ್ತು. ಧ್ಯಾನದಿಂದ ಹೊರಬರುವಾಗ ಅವರ ಮುಖ ಅರುಣವರ್ಣದಿಂದ ರಂಜಿತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಧ್ಯಾನವೆಂಬ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಉನ್ನತ ಭಾವಾಪನ್ನವಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಮೇಲಾಗಿ, ಅವರು ಮನುಷ್ಯನೊಳಗಿರುವ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಅಜ್ಞಾನಿಗಳನ್ನು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಿಂದ ಹಸಿದವರನ್ನು ಅನ್ನದಿಂದ, ರೋಗಿಗಳನ್ನು ಔಷಧಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ಮುಮುಕ್ಷುಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಜ್ಞಾನದಿಂದ ಪೂಜಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತೈತ್ತಿರೀಯ ಉಪನಿಷತ್ತಿನ, ‘ಮಾತೃದೇವೋ ಭವ, ಪಿತೃದೇವೋ ಭವ, ಆಚಾರ್ಯದೇವೋ ಭವ, ಅತಿಥಿದೇವೋ ಭವ’ ಎಂಬ ಆದರ್ಶಕ್ಕೆ “ದಂದ್ರದೇವೋ ಭವ” ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಿದರು. ಅವರು ಅದನ್ನು ತಮ್ಮ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತಾರೆ: “ನಾನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದು ಸಾವಿರ ಸಾವಿರ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುವಂತಾಗಲಿ. ತನ್ಮೂಲಕ ನಾನು ನಂಬುವ ಏಕಮಾತ್ರ ದೇವರು - ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನೂ ಪೂಜಿಸುವಂತಾಗಲಿ. ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನನ್ನ ದೇವರು ದುಷ್ಟ ನಾರಾಯಣ, ದುಃಖಿ ನಾರಾಯಣ ಎಲ್ಲ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ದಂದ್ರ ನಾರಾಯಣ - ಇವರೇ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯ ವಸ್ತು.

“ಯಾರು ಉಚ್ಚವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ, ನೀಚವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆಯೋ, ಸಂತನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪಾಪಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆಯೋ, ದೇವರಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಕೀಟದಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆಯೋ ಅವನನ್ನು ಪೂಜಿಸು.

ಅವನು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುವ ದೇವರು.
ಉಳಿದೆಲ್ಲ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹಾಕಿರಿ.

“ಮೂರ್ಖರು, ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುವ ಅವನ ಅನಂತ ಪ್ರತಿಬಿಂಬಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿ, ಕಾಲ್ಪನಿಕ ನೆರಳುಗಳನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಧಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವ ಏಕಮಾತ್ರ ದೇವರನ್ನು ಪೂಜಿಸೋಣ. ಉಳಿದೆಲ್ಲ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಹಾಕಿರಿ.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹಿಂದಿನ ಯಾವ ಪೂಜಾ ಪರಂಪರೆಯನ್ನೂ ಮುರಿದು ಹಾಕಲು ಬಂದವರಲ್ಲ. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಧಾರ್ಮಿಕ ಜೀವನದ ಆರಂಭದ ಹಂತದಲ್ಲಿರುವವರು ವಿಗ್ರಹ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಲಿ. ಆದರೆ ಮುಂದುವರಿದ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಜೀವನಲ್ಲಿರುವ ಶಿವನ ಪೂಜೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗುರುವಿನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಪಾದಪೂಜೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ಅವರ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕು ಎಂದು ಅರ್ಥ. ಒಮ್ಮೆ ಅವರು ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ನೀನು ನನ್ನೆದುರು ಒಂದು ದೀಪವನ್ನು ಬೆಳಗಿದರೆ ನಾನು ದೆವ್ವದಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ನನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.”

ಮಂತ್ರಮೂಲಂ ಗುರೋರ್ವಾಕ್ಯಂ

“ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಆಡಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಶಬ್ದವೂ ಮಂತ್ರ” ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಮಾರ್ಸ್ಟರ್ ಮಹಾಶಯ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನುಡಿಗಳ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಭಾಷ್ಯ, ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ, ವಿವರಣೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ. ಅವರೇ ಒಂದೆಡೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, “ನಾನು ಬೋಧಿಸಹೊರಟ ವಿಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುವ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನ ವಷ್ಟೆ.” ಆದರೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಸಾಧನೆಯಿಂದ ಆ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧ ಮಂತ್ರವಾಗಿಸಿದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಚಂಡ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ. ಅದನ್ನು ಆಲಿಸಿದವರಿಗೆ ಅವು ತಟ್ಟದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸ್ವಾಮಿ ತುರಿಯಾನಂದಜಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಯುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, ಇರಿ, ಇರಿ, ನಾನು ಸಾಯುವ ಮೊದಲು ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಕೇಳಬಯಸುತ್ತೇನೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಅವರ ಮಾತುಗಳು ಶ್ರೋತೃಗಳ ಹೃದಯಾಂತರಾಳವನ್ನು ಭೇದಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಜನ ಅವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ದೇಶ-ಕಾಲ, ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಮರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಯವರಿಗೆ ಜನರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಉನ್ನತ ಸ್ತರಕ್ಕೇರಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿತ್ತು.

ಜೋಸೆಫಿನ್ ಮ್ಯಾಕ್ಲಿಯಾಡ್ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ರೋಮೆ ರೋಲಾಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತಾಳೆ: “ಅವರ ಧ್ವನಿ ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು, ಗಂಭೀರವಾಗಿತ್ತು. ಅವರ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ಕೋಣೆಯನ್ನೂ, ನಮ್ಮ ಹೃದಯಗಳನ್ನೂ ತುಂಬುವಂತಹ ಅಳವಾದ ಸ್ಪಂದನಗಳಿದ್ದವು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ಆತ್ಮದ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲವರಾಗಿದ್ದರು.” ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯಾದ ಎಮ್ಮಾ ಕಾಲ್ಡೆ ಹೇಳುತ್ತಾಳೆ, “ಅವರ ಮಾತು ಚೀನಾದ ಗಾಂಗ್‌ನ ಧ್ವನಿಯ ಹಾಗೆ.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಹಾಗೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಜನರಿಗೆ ವಿಧಿವತ್ ಮಂತ್ರದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಮಂತ್ರ ಬೋಧನೆಯಿಂದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ನೀಡುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ಗುರುವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಶಾಂಭವಿ ಹಾಗೂ ಶಕ್ತಿಮಾರ್ಗದಿಂದ ದೀಕ್ಷೆಯನ್ನು